

RACHEL REID

THE
LONG
GAME

Vertaald door Marthe Foppe en Jo Ella Baltus

AMSTERDAM . ANTWERPEN

Dit boek is voor de fans van Shane en Ilya.
Bedankt dat jullie dit mogelijk hebben gemaakt.

HOOFDSTUK 1

Juli

Shane had nog nooit zo graag iets gewild in zijn leven. Zijn doel lag binnen handbereik en niets zou hem ervan weerhouden.

‘Dat zou je wel willen, Hollander,’ klonk een hese stem achter hem.

Shanes borstkas kon voor zijn gevoel elk moment ontploffen, maar hij snoof en zette zich schrap, niet van plan om op te geven. Het gestamp van zijn sportschoenen op het pad en het bonzen van zijn hart overstemden bijna het gelach achter hem. Shane probeerde het te negeren en richtte zich op het einde van het pad vlak voor hem.

Plotseling stond Ilya naast hem, badend in het zweet en met zijn T-shirt in zijn vuist geklemd. Ilya knipoogde en spurtte vervolgens als een tekenfilmfiguur langs hem heen. Shane gromde gefrustreerd en wilde hem inhalen, maar door Ilya’s lange benen en schijnbaar bovenmenselijke uithoudingsvermogen was dit onmogelijk.

Ilya was als eerste bij het einde van het pad. Hij hield zijn armen in de lucht ten teken van overwinning. Vervolgens plofte hij neer op een stukje gras aan de rand van de kleine parkeerplaats.

Shane strompelde hijgend en vloekend zijn kant op. Hij legde zijn handen op zijn knieën en wachtte tot ademen geen pijn meer deed.

‘Jij... klootzak,’ hijgde hij.

Ilya liet zich op zijn rug vallen en schudde van het lachen. Hij veegde zijn voorhoofd af met het vochtige shirt in zijn handen. ‘Ik liet je bijna winnen.’

‘Leugenaar.’

‘Het uitzicht was best goed. Van achteren. Bijna de moeite waard om te blijven staan.’

Shane snapte niet dat zijn vriend gewoon kon praten. ‘Hou je mond.’

‘Ik vind dat korte broekje leuk.’

Shane lachte, maar het klonk meer als het gepuf van een stoomlocomotief. ‘Bedankt.’

Ilya kwam overeind en leunde op zijn ellebogen. Hij sloot zijn ogen, legde zijn hoofd in zijn nek en bewoog rustig heen en weer. Zijn haar was doorweekt, waardoor zijn krullen aan zijn gezicht en nek plakten, en zijn borst glom van het zweet. Het kruisbeeld dat hij altijd om zijn nek droeg, lag op zijn schouder.

Shane liet zich naast hem op zijn knieën vallen. ‘Ik vind het stom dat je me zo kunt inhalen. Het slaat nergens op.’

Ilya opende één oog. ‘Misschien moet je meer koolhydraten eten.’

‘Ik eet gezónde koolhydraten.’

‘Je eet niks.’

‘Jij róókt.’

‘Bijna nooit.’

‘Je hebt gisteravond nog een sigaret gerookt.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik heb een neus.’

Ilya tikte op het puntje van Shanes neus. ‘Een schattige.’

Shane probeerde boos te kijken, maar dat lukte niet. Niet als Ilya zo naar hem glimlachte. In plaats daarvan schoof hij Ilya’s kruisbeeld voorzichtig naar het midden van zijn borst.

‘Dus je vindt die korte broek leuk, hè?’ Dit model was korter dan de basketbalbroek die hij meestal droeg voor het trainen. Shane wilde eens iets anders proberen. Zijn haar was ook langer dan ooit. Hij had het tijdens de play-offs laten groeien, en Ilya had geprotes-

teerd toen Shane het tijd vond voor een knipbeurt. Hij had Shane wel die afschuwelijke, ongelijkmatige play-offbaard laten afscheren.

Ilya streek met zijn vinger langs de zoom van zijn broekspijp, die strak om Shanes dij zat. 'Ik denk dat je lul hier zo doorheen zou scheuren als je een stijve zou krijgen.'

O wow. Jeetje. Shane keek om zich heen. Ze waren alleen op de parkeerplaats, die aan alle kanten door dichte bomen was afgeschermd, maar het was nog steeds een openbare plek. 'Laten we dat hier maar niet uitproberen.'

Zonder iets te zeggen greep Ilya hem vast en hij rolde hen allebei om, zodat Shane op zijn rug belandde. Ilya lag nu boven op hem en grijnsde.

Shane duwde tegen zijn bezwete borst. 'Je bent walgelijk.'

'We zijn allebei walgelijk.' Ilya boog zijn hoofd en gaf hem een snelle zoen.

'Genoeg,' zei Shane, ook al klonk het niet echt overtuigend. 'We gaan naar huis. Douchen.'

'Goed.' Ilya sprong op en gaf Shane een hand om hem overeind te helpen.

'Jij bent echt een vat vol energie,' mopperde Shane, die zijn hand pakte en zich omhoog liet trekken.

'Ik weet wel hoe we die energie kwijt kunnen raken,' zei Ilya.

Poeh, dat wilde Shane wel. 'We hebben straks dat gesprek met Farah.' Hij liep naar de auto.

Ilya kwam zuchtend achter hem aan. 'Waarom moet dit nou eigenlijk?'

'Omdat ze onze manager is en het haar taak is om, zeg maar, te checken hoe het met ons gaat.'

Ilya had vorig jaar bij Shanes manager getekend, nadat hij bij zijn Russische manager, die hij al sinds zijn tienerjaren had, was weggegaan. Hij wilde een Canadese manager en Shane kon Farah Jalali van harte aanbevelen. Ze was niet alleen een geweldige manager, maar ze had Shane ook volledig gesteund toen hij twee jaar geleden uit de kast was gekomen.

'Misschien kunnen we het haar vertellen,' zei Ilya.

‘Wat vertellen?’

‘Over ons.’

‘Wat? Vandaag? Nú?’ Ondanks de zomerhitte en het bloed dat nog steeds door zijn lijf gierde van het hardlopen, kreeg Shane het plotseling ijskoud.

Ilya haalde achteloos zijn schouders op. ‘Ze weet het waarschijnlijk toch al.’

Bij Shane rinkelden meteen de alarmbellen. ‘Waarom zou ze het weten?’

‘We zijn samen in je vakantiehuisje. Jij bent gay. Ik ben knap.’

‘Het is een beetje... te vroeg. We moeten er nog even over praten. Bedenken hoe we het gaan zeggen en...’

Ilya keek hem aan met een mengeling van genegenheid en ergernis. ‘Zo moeilijk is het allemaal niet. En als ze ons niet steunt, dan is ze misschien geen goede manager voor ons.’

Shane beet op zijn lip en besepte dat het waar was. ‘Ze zal ons steunen.’

‘Weet ik. Dus vertellen we het haar.’

De douche die ze samen hadden genomen, had langer geduurd dan eigenlijk nodig was. Daardoor was Shane nog steeds met zijn T-shirt in de weer toen Farahs FaceTime-verzoek op zijn telefoon verscheen. Ilya had alleen zijn ondergoed aan.

‘Moet ik opnemen?’ vroeg Ilya, en hij pakte Shanes telefoon van het dressoir.

‘Nee! Kleed je aan!’ Shane griste de telefoon weg en nam Farahs oproep aan. Haar gezicht vulde het scherm; zoals altijd perfect verzorgd.

‘Hoi, jongens,’ zei ze opgewekt. ‘Of, in ieder geval, hoi, Shane.’

‘Ilya is ook hier. Hij is net...’ Shane viel even stil, afgeleid door Ilya’s laaghangende korte broek en ontblote bovenlichaam.

‘Hoi, Farah,’ riep Ilya.

Farah glimlachte, misschien omdat ze inmiddels gewend was om met die idiote ijshockeyspelers om te gaan. Ze was maar een

jaar of tien ouder dan Ilya en Shane, maar leek twee keer zo volwassen als zij ooit zouden worden. ‘Hoi, Ilya. Hebben jullie het een beetje naar de zin deze zomer?’

‘Geweldig. Ja,’ zei Shane, waarschijnlijk iets te enthousiast. Hij was nerveus. Opeens realiseerde hij zich dat ze dit videogesprek in zijn slaapkamer voerden, wat misschien een beetje vreemd was. Hij ging op de rand van zijn bed zitten en hield de telefoon op ooghoogte. ‘Hoe is jouw zomer?’

‘Druk.’

Ilya ging naast Shane op bed zitten, terwijl hij nog steeds bezig was om zijn T-shirt recht te trekken. Farah keek van de een naar de ander en zag waarschijnlijk dat hun haren nog nat waren.

Verdomme. Dit was belachelijk.

‘Voordat we het over... andere dingen gaan hebben,’ zei Shane. ‘We willen je iets vertellen.’

‘Ik luister.’

Shane keek Ilya aan. Ilya legde een hand op Shanes knie en kneep erin.

‘Dus,’ zei Shane langzaam, ‘je weet dat ik gay ben.’

‘Natuurlijk. Dat heb je verteld.’

‘Ja. Nou, het punt is...’

‘Ik ben biseksueel,’ flapte Ilya eruit.

Farahs mondhoeken gingen omhoog. ‘Ik denk dat ik wel weet waar dit naartoe gaat,’ zei ze kalm.

Nu wisten ze hoe makkelijk de puzzelstukjes op hun plek zouden vallen als iemand de waarheid over Ilya’s seksualiteit kende.

‘Ja,’ zei Shane. ‘Ik denk het wel.’

‘We hebben een relatie,’ zei Ilya, voor het geval ze het nog niet doorhad.

‘Sorry,’ zei Shane. ‘Ik weet dat dit ingewikkeld voor je wordt.’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen. Ik hou van jullie en ik ben blij voor jullie.’ Ze lachte. ‘Ik had dit niet zien aankomen toen ik vanmorgen wakker werd. Mag ik vragen hoelang jullie al samen zijn?’

Shane en Ilya glimlachten allebei, en toen zei Ilya: ‘Al een hele tijd. Jaren.’

‘Dus het is niet iets nieuws,’ zei Farah, volgens Shane meer tegen zichzelf dan tegen hen. ‘Misschien een stomme vraag, maar is het serieus?’

‘Heel serieus,’ zei Ilya. Shanes hart sloeg over, zoals altijd wanneer Ilya liet blijken hoeveel Shane voor hem betekende.

‘Willen jullie het aan anderen vertellen?’ vroeg Farah.

‘Nee,’ zei Shane snel, en Ilya antwoordde tegelijkertijd: ‘Nog niet.’

‘We wilden gewoon dat jij het wist,’ legde Shane uit. ‘Niet veel mensen weten het, maar we wilden dat jij wel op de hoogte bent.’

Farah knikte. ‘Ik sta aan jullie kant. Laat het me weten als jullie iets van me nodig hebben. Het is natuurlijk nog nooit eerder voorgekomen dat NHL-rivalen een relatie krijgen, dus dit is voor ons allemaal onbekend terrein. Maar wat er ook gebeurt, saai wordt het zeker niet!’

‘Ik zou saai niet erg vinden,’ mompelde Shane.

‘Shane houdt van saai,’ zei Ilya.

Farah lachte. ‘Dat is mooi, want ik heb een lijst met oersaai dingen die ik met jullie wil doornemen.’

Ze bespraken sponsormogelijkheden, de geplande uitzending van een documentaire die ESPN had gemaakt over hun rivaliteit, Shanes naderende vrije transfer na afloop van het komend seizoen en de ijshockeykampen voor het goede doel die volgende week van start gingen. Shane vond dit allesbehalve saai.

‘Ik kijk uit naar de documentaire,’ zei Farah. ‘Hun documentaire over Scott Hunter was fantastisch.’

‘Niet gezien,’ zei Ilya kortaf.

‘Maar volgens mij hebben ze het échte verhaal over jullie niet helemaal weten vast te leggen.’

Nee. Ilya en Shane hadden allebei erg hun best gedaan om niets te laten blijken. Niet dat ze nauw betrokken waren geweest bij de documentaire. Ze hadden afzonderlijke interviews gegeven en waren het vorige seizoen een paar dagen door de filmploeg gevolgd. Maar volgens Shane zou de documentaire vooral bestaan uit bestaande wedstrijdbeelden en interviews met anderen.

Zodra hun gesprek met Farah afgelopen was, drukte Ilya Shane

tegen het matras. Hij hield zijn polsen vast en zoende hem tot hij naar adem snakke.

‘Dat ging goed,’ zei Shane tussen het zoenen door.

‘Het was geweldig. Ik zei het toch.’

Het deed voor Shane soms letterlijk pijn om te verbergen hoeveel hij van Ilya hield. Hij wilde geen gay-icoon zijn en wilde ook geen aandacht van de ijshockeywereld – positief of negatief – als ze hun relatie ooit openbaar zouden maken. Hij wilde alleen openlijk van Ilya kunnen houden zonder dat daar zoveel gedoe van kwam.

Misschien ooit. Als ze allebei met pensioen waren. Shane kende een paar voormalige NHL-spelers, en die konden makkelijk naar de achtergrond verdwijnen wanneer ze wilden. Soms zelfs als ze dat niet wilden. Uiteindelijk hield niemand zich nog met hen bezig.

Op dit moment waren Shane en Ilya negenentwintig en bevonden ze zich allebei op het hoogtepunt van hun carrière. Shane had zijn team net naar een derde Stanley Cup-overwinning geleid, en hoewel Ilya aanvoerder was van een veel zwakker team, presteerde hij nog steeds uitstekend in Ottawa. Ze waren allebei supersterren en hadden nog een lange ijshockeycarrière voor zich. Shane was van plan om nog minstens tien jaar door te spelen en verwachtte dat Ilya hetzelfde zou doen.

Daarom moesten ze hun relatie waarschijnlijk nog eens tien jaar geheimhouden. Maar Shane had het ervoor over. Hij had alles voor Ilya over. Hij had hem ooit gezegd dat hij, als het om hun relatie ging, bereid was om het spel op lange termijn te spelen, en dat meende hij.

‘Waarom ben je verdrietig?’ vroeg Ilya.

Shane knipperde met zijn ogen. ‘Sorry. Niks.’ Hij gaf hem snel een zoen. ‘Ik hou van je.’

Ilya glimlachte naar hem met zijn halve, sexy grijns. ‘Natuurlijk. Waarom ook niet?’